

Mål T-72/99

Karl L. Meyer

mot

Europeiska gemenskapernas kommission

”ULT — Projekt som finansierats av EUF — Skadeståndstalan — Skydd för berättigade förväntningar — Kommissionens kontrollskyldighet”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 27 juni 2000 . . . II-2524

Sammanfattning av domen

1. *Förfarande — Ansökan genom vilken talan anhängiggjorts — Formkrav — Fastställelse av föremålet för tvisten — Kortfattad framställning av grunderna för talan — Ansökan om ersättning för skada som vållats av en gemenskapsinstitution (EG-stadgan för domstolen, artiklarna 19 och 46; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 44.1 c)*
2. *Skadeståndstalan — Självständig i förhållande till talan om ogiltigförklaring — Talan som syftar till att ett enskilt slutgiltigt beslut skall undanröjas — Avvisning (EG-fördraget, artiklarna 178 och 215 andra stycket (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG))*

3. *Associering av utomeuropeiska länder och territorier — Genomförande av rådet — Beslut 80/1186 — Program som finansierats av Europeiska utvecklingsfonden — Avtal om finansiering — Avtalsförhållande mellan kommissionen och sökanden saknas — Skadeståndstalan mot kommissionen — Gemenskapens ansvar — Villkor (EG-fördraget, artiklarna 178 och 215 andra stycket (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG); rådets beslut 80/1186)*

1. Enligt artikel 19 i domstolens stadga, vilken enligt artikel 46 första stycket i stadgan och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler är tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten, skall en ansökan bland annat innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. För att uppfylla dessa krav skall en ansökan om ersättning för skada som påstås ha vållats av en gemenskapsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det agerande som sökanden klandrar institutionen för, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt arten och omfattningen av denna skada.

(se punkt 30)

2. Skadeståndstalan enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG) har inrättats som ett fristående förfarande med ett särskilt syfte inom ramen för rättsmedelssystemet.

Därför följer att den omständigheten att en talan om ogiltigförklaring skall avvisas i princip inte heller får till följd att en talan som syftar till att erhålla skadestånd för en påstådd skada, som uppkommit på grund av rättsakten som skulle kunna vara föremål för en talan om ogiltigförklaring, skall avvisas. Annorlunda är det emellertid om skadeståndstalan i själva verket syftar till att ett enskilt slutgiltigt beslut skall undanröjas och denna således utgör rättegångsmissbruk.

(se punkt 36)

3. Om, enligt avtalet om finansiering av ett program för mikroprojekt inom ramen för associeringen av utomeuropeiska länder och territorier, det inte finns något kontraktsförhållande mellan kommissionen och sökanden, som bedriver en sådan plantage, kan gemenskapen enligt artikel 215 andra stycket i fördraget (nu artikel 288 andra stycket EG) bli skyldig att ersätta skada som tredje man lidit och som orsakats av gemenskapens rättsakter under

tjänsteutövning. Gemenskapens ansvar förutsätter emellertid att sökanden förutom att bevisa rättsstridigheten i den berörda institutionens agerande och att det föreligger en skada även bevisar att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och skadan. Skadan skall

dessutom följa tillräckligt direkt av det kritiserade agerandet.

(se punkterna 47—49)